

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

L'escriptora Maria A

"És una singularitat ben pròpia dels temps que corren que tornem a parlar de Maria Antònia Salvà per mor d'una reivindicació feminista. Maria A. Salvà no era una dona de perplexitats, però n'hauria estat una mica sorpresa, de tot plegat, passejant pels caminoids de s'Allapassa pairal. Tan nítida, tan serena i tan enamorada de Carner, era sàvia del petit goig i dels esplendors discrets de la vida casolana."

Josep Borrell.

Dilluns, 27. Al capdavant, les eleccions municipals ens poden portar a una situació amb aspectes de vodevil: si CiU continua apuntalant el PSOE a la Moncloa, IU l'haurà d'apuntalar als ajuntaments, després de la desfeta municipal socialista. Té tot l'aire d'una comèdia amb cornuts i fidelitats ben fràgils, en una casa on ningú no governa. Fins i tot ara, el govern del PSOE podria decidir de governar, fer política, però sembla garrotat, sense reflexos, esmaperdut entre Laos i el Canadà, a l'aguait de qualsevol nova noça reial. De cop i volta, tothom parla de Borrell i del guerrista Francisco Vázquez.

Dimarts, 28. "Compara, per exemple, les misèries de la vida literària amb les misèries de la professió periodística. És una indagació molt interessant", em diu un col·lega. La veritat és que la cosa em sembla una mica masoquista. Li dic que tinc una vaga idea del camí que ens porta des de començar a escriure als diaris pel desig de viure del que escrivim pel fet de ser escriptors fins a trobar-se només amb ganes i temps per a escriure als diaris. "Però mira noms: Gaziol, Miquel dels Sants Oliver, Pla, tres grans escriptors polítics, però periodistes, al cap i a la fi. No és euriós que Josep Carner volgués ser columnista polític?" Sospito que s'inclina pel periodisme, però després diu: "De tota manera, no pots negar-me que hi ha més glòria en la literatura". És possible, però ben efímera, si considerem que un llibre no passa gaire estona per les llibreries abans que l'editor no liquidi la tirada. En tot cas, em penso, la verta-

Josep Pla.

dera diferència és que els diaris, almenys, es llegeixen.

Dimecres, 29. A migdia quatre amics liquidem una opípara *tête de veau*, a la Casa del Llenguadoc, deixant la política per a les postres. La seqüència de la *tête de veau* és meravellosa, des de l'inici del plat de cervells –servit amb faveta molt tendra– fins a la feliç consistència de les galtes, un plat final que arriba de forma apoteòsica en una gran plata d'on sobresurt la sobirana llengua de l'animal, com una trompa d'elefant. Quan arriben el cafè i els Davidoff, la vida abasta un punt d'immensa indulgència sobre els pecats de la humanitat, les penúltimes investigacions sobre el colesterol i l'espectacle roí de la vida política.

Dijous, 30. Els taxistes de Barcelona avui fan vaga des de les sis del matí fins a les dues del migdia. Ho considero una immensa indecència, però no sóc ningú per a jutjar la reconversió del sector. Sóc, senzillament, algú que s'ha quedat enmig del carrer, sense saber com arribar amb puntualitat a l'hora de dinar. A les dues, compareixen els primers taxis amb el "lliure", i m'hi trobo considerablement bel·licós, després de fer una agradable recalada al bar del Majestic, però com que la selva sindical del ram del taxi de Barcelona és una mica espessa, acabo per no entendre les explicacions del conductor, no gaire feliç amb les inconveniències econòmiques de la vaga. Hi ha un llibre blanc del taxi, la hipòtesi d'un referèndum i les llicències que so-

Antònia Salvà i el feminisme

Taxis de Barcelona.

breu: tot plegat, no acabo de veure que tot això reclami una vaga. Per a millor entesa del conflicte, el taxista em diu amb tota amabilitat que la setmana que ve podríem tenir una vaga de vint-i-quatre hores.

Divendres, 31. És una singularitat ben pròpia dels temps que corren que tornem a parlar de Maria Antònia Salvà per mor d'una reivindicació feminista. Maria A. Salvà no era una dona de perplexitats, però n'hauria estat una mica sorpresa, de tot plegat, passejant pels caminois de s'Allapassa pairal. Tan nítida, tan serena i tan enamorada de Carner, era sàvia del petit goig i dels esplendors discrets de la vida casolana. Encara deuen quedar alguns escrits inèdits a l'arxiu familiar que em mostrava el bon amic Marià Salvà després de les nostres llarguíssimes converses sobre la complicitat totalitària, la rusticitat i el neopositivisme. Un bon grapat de poemes matenen l'emoció melòdica: "El poema de l'Allapassa", "De caça", "Estambul" —record d'un viatge amb Costa i Llobera fins a Terra Santa—, "Aquelles tempestats", "A vol d'aucell", "L'estiu", "El núvol", "Amb les monges", "Alta nit".

He caminat amb l'antologia que va fer-ne Carner sota al braç llargues hores de garriga aspra, per les terres de Lluçmajor, d'argelagues i pinar, de figueres de moro, una mar d'albons i més enllà "l'onejar daurat de la segada". Després també hi ha una Maria Antònia Salvà que fa versos com qui broda una vànova a mitja tarda, asseguda a un balancí. És així com al llibre "Llepolies i joguines" va

Maria Antònia Salvà.

recapitular en vers les gologies i menges fines de cada poble de Mallorca, glosses llépols que confegeixen com un catàleg d'eslògans gastronòmics on no pot mancar una ensaimada dolcíssima de cabell d'àngel, certament dedicada a Josep Carner. **Valentí Puig**